

Tronfjellposten

SPESIALUTGAVE Nr. 27

Uke 1 * Stiftelsen Tronfjell Fredsuniversitet * 2022

Swami Paramananda på Ljan, Oslo, 1998. Foto: Knud Larsen.

I SØKEN ETTER SANNHET

MINE OPPLEVELSER MED
SWAMI PARAMANANDA

SELVBIOGRAFIEN TIL EN YOGI FRA VESTEN

BJØRN PETTERSEN

© Copyright

Bjørn Pettersen

og

Stiftelsen Tronfjell Fredsuniversitet
2560 Alvdal
Norge

Denne selvbiografien kan ikke gjengis helhetlig eller i deler,
på noe medium eller i noe media,
spesielt ikke sosiale medier,
uten forfatterens eller utgiverens skriftlige samtykke.

Dette gjelder også for oversettelse til andre språk.

Det oppfordres derimot til å skrive og dele omtaler, gjerne på sosiale medier,
og dele lenker som viser til kilden:

www.tronuni.org

INNHold

Forord

Innledning

Forvandlingens kondor
Huggormens budskap
Ios i mitt hjerte
Ashramen i Rishikesh
Kosmiske lotuser
En indisk yogi på Tronfjell

(1) Paramanandas smil

Uventet besøk fra Syd-India
Brev fra Swami Paramananda Giri
Fangenskap i Rishikesh
Første møte med Paramananda
Tripti Ma
Fem dager i Ranchi
Mantra-diksha
Ramakrishna darshan
Problemer i Alvdal

(2) Meditasjonens kunst

Tilpasning til Banagram
Livet i Paramananda Mission
Mental kommunikasjon
Reisen til Syd-India
Mahashivaratri og Balyogi-darshan
Malaria og sannyasa
Om-karam
Banagram og Kathmandu
Malaria i Norge

(3) Transcendens

Sadhana på Shantibu
Fresende kundalini
Innenfor Paramanandas aura
Guru kripa
Besøk av venner fra Norge
Asgeirs bortgang
Turiya på Shantibu
«... slik rishiene puster»
Baul i Himalaya

(4) Samlivet med Paramananda

Ankomsten til Norge
Paramanandas tilblivelse og livshistorie
Fredsplatået på Tron
Sannheten om Sri Anandas gjenfødelse
Baul på Tronfjell
«... vi er nesten den samme ...»
På Inter-Rail i Europa
Nord-Norge-tur
Tapt manuskript

(5) Fredsuniversitetet på Tron

Valfart til Banagram
Hulene ved Udayagiri
Tripti Ma kommer til Norge
Stiftelsen Tronfjell Fredsuniversitet
Paramananda kommer igjen til Norge
Piknik på Ganges
Paramananda til Norge for tredje gang
Livskunstkurs ved Savalen
Vanskeligheter og intrigespill

(6) For evig Paramananda

-Siste fremtreden i Norge
-Budskap og forutsigelser
Paramananda forlater sin fysiske kropp
Stor sorg i Banagram
Splittelse og oppløsning
Paramanandas siste leksjon
Essensiell lære
Hvem er Paramananda?
Paramanandas dikt «Jeg»

Utleddning

Reinkarnasjon og Rishier
Øst og Vest
Vitenskap og åndelighet
«Sjel» og sinn
Guru og Sishya (lærer og elev)
Søken etter Sannhet
Formålet med livet

Etterord

FOR EVIG PARAMANANDA

Siste fremtreden i Norge

Det var en stor lettelse da vi på ettersommeren 1997 fikk melding om at Paramananda skulle komme på besøk igjen til Shantibu neste sommer. Ting hadde en egen evne til å falle på plass med Paramananda i nærheten, og det meste kom i orden igjen. Vi følte en usigelig trygghet med ham, og hadde ubegrenset tillit til at hans fysiske nævær kunne få til nærmest hva som helst. Alt var mulig med Paramananda!

Utover høsten og vinteren planla vi å bygge ei lita tømmerhytte til ham som han kunne bo i helt uforstyrret mens han var på Shantibu. Vi tok opp et privat, rentefritt lån og satte i gang byggingen straks snø og frost i jorda hadde tint opp, som et dugnadsarbeid for flere av våre venner i Nord-Østerdal. Vi hadde kalkulert med at hytta ikke ville være innflyttingsklar før i juli, så det var den tiden vi hadde bedt Paramananda om å komme. Han på sin side forlot India fra Bombay allerede den 2. april 1998 med fly til Victoria-fallene i Zambia for å besøke Torleif og familien, som da bodde og arbeidet der. I Afrika ble han i halvannen måned, og besøkte også Botswana og Zimbabwe sammen med Torleif og familien.

April det året var også måneden den aller første utgaven av vårt nyhetsbrev «Tronfjellposten» kom ut, som var ment å være «et nyhetsbrev for interesserte i etableringen av Tronfjell Fredsuniversitet», og utgitt av Stiftelsen Tronfjell Fredsuniversitet på norsk og på engelsk. På førsteutgavens forside under overskriften «Velkommen til 'Shantibu' ved Tronfjell» kunne man lese følgende:

Til sommeren ønskes alle venner og interesserte velkommen til Shantibu ved Tronfjell i Alvdal for å møte Swami Paramananda fra India. Han vil være her fra slutten av juli og tre måneder framover. Dette vil bli Swami Paramanandas fjerde besøk på Shantibu siden 1990. Som i 1995 vil det bli holdt «Art of Life/ Art of Living»-kurs på engelsk i denne tiden. Nærmere tidspunkt for dette vil bli gitt senere. Ellers blir det samvær med spørsmål og svar som vanlig. Det er ventet mange besøkende fra både inn- og utland. I løpet av noen solfylte uker i august 1995 var vi 8-10 nasjonaliteter samlet her på det meste, ofte med opp til 20 personer til middag.

Venstre: Ved laftingen av tømmerhytta til Paramananda ble det benyttet store furustokker fra Os – gamle trær med en stor grad av utmalming (tyri, harpiks). Mellom laftene ble det lagt bjørnemoser. Hele hytta er kun laget av organiske materialer. Knut Helge Bakos og Johnny Plåt sto for mesteparten av byggearbeidet, med assistanse fra flere. Sistnevnte sto også for tegningen. Knud Larsen tegnet innvendig innredning.

Under: Det ble også bygget veranda utenfor stua mot syd. Bjørns far, Ole (til høyre), og yngre bror, Trond (til venstre), sto for byggingen med assistanse fra Bjørn.

Alle fotos: BP.

Kopi av forsiden til den aller første utgivelsen av Tronfjellposten (her den engelske utgaven). Bildet som er brukt, ble tatt av VG i august 1995.

For bedre å kunne møte de behov m.h.t. vann, toalett, plass, m.m., som slike sammenkomster naturligvis krever, blir det nå i løpet av mai og juni foretatt diverse grave- og byggingsarbeider. Bl.a. skal det graves nytt kloakkanlegg, og laftingen av ei lita hytte til Paramananda er allerede påbegynt. Noen forandringer innvendig i hovedhuset vil også snart bli foretatt, samt byggingen av en veranda. Vi håper å være helt ferdige til midten av juli. Swami Paramananda er en stor inspirator i arbeidet med å realisere Fredsuniversitetet og i å videreføre den åndelige arven Swami Sri Ananda Acharya la grunnlaget for her på Tron.

Paramananda reiste fra Afrika 17. mai og oppholdt seg etter det hos Bryan og Shanti i London i over en måned. Han ankom Oslo allerede den 24. juni. Knud hentet ham og kjørte ham til Kari Ada i Os neste dag fordi hytta hans ikke var ferdig på Shantibu og ting ikke var helt i orden akkurat da. Så dukket plutselig en hel gjeng på syv venner fra Italia opp, som hjalp til med byggearbeidet den siste uka. Det var Claudio og Brunella, og Ruggero og Claudia, samt et for oss nytt par, Fabio og Laura, samt enslige Donatella. Den 12. juli var imidlertid hytta klar, og Paramananda kom fra Os med Kari Ada og kunne endelig flytte inn. På bakgrunn av at hytta var laget av storkvotst malmfuru med en usedvanlig stor grad av

utmalming i stökkene, og vurderinger av det vanligvis så tørre innlandsklimaet i Alvdal, samt at tømmerhytta var den eneste bygningen på Shantibu som sto fast på berggrunn, sa jeg til Paramananda at med godt vedlikehold ville hytta kunne stå i tusen år fremover. Det nikket han anerkjennende til og likte tydeligvis å høre. Som i 1995 ble det også denne gangen fullt hus på Shantibu med venner og besøkende som ville være sammen med Paramananda. I den neste utgaven av Tronfjellposten i juli, som da hadde rundt 65 abonnenter, sto det følgende å lese under overskriften «Møt Swami Paramananda på 'Shantibu'»:

I disse dager samles mange mennesker på «Shantibu» i Tronsvanglia i Alvdal for å møte Swami Paramananda fra India. Bare de siste dagene har 20 mennesker fra 8 forskjellige nasjoner holdt til her, i tillegg til en jevn strøm av dags- og korttidsbesøkende. Mange er venner fra tidligere, mens flere også kommer for første gang – både inviterte og tilfeldige. Alle kommer for å høre Swami Paramananda og ha et inspirerende samvær. De fleste har spørsmål av åndelig art de ønsker å få svar på, eller de ønsker et privat møte for å lære meditasjon og få personlig veiledning. Det meste av tiden tilbringes i fellesskap hvor Swami Paramananda øser ut av sin uendelige livsvisdom.

Swami Paramananda kommer fra Bengal i India hvor han i 1978 dannet stiftelsen «Paramananda Mission» i en alder av bare 24 år. Etter 20 år med utrettelig arbeid, er stiftelsen idag en vel etablert og kjent åndelig velferdsorganisasjon med flere aktiviteter og tilbud. Bare i Bengal er det nå 12 sentre, hvorav de fleste ligger i utkanten av små landsbyer langt ute på landsbygda. Hovedsenteret ligger ved landsbyen Banagram i Burdwan distrikt, og er etter hvert blitt til et stort kompleks. Her bor det nå fast 350 foreldreløse barn sammen med 30 frivillige arbeidere. Senteret har også skole for barna og høyt kvalifiserte lærere. I tillegg til barnehjem tilbyr senteret fri medisinsk behandling med bl.a. homeopati, akupunktur, skolemedisin, ayurvedisk medisin, yogaterapi og forskjellige former for naturlig behandling av både fysiske og mentale sykdommer. Senteret har også eget trykkeri, og utgir tidsskrifter og bøker på tre språk. Og endelig fungerer naturligvis senteret som en tradisjonell indisk ashram hvor sannhetssøkere kommer for å få åndelig hjelp og veiledning. Swami Paramananda har personlig innviet flere hundre tusen mennesker i meditasjon. Alle hans sentre er basert på frivillig arbeid og på innsamling/donasjon av levemidler.

Shantibu under Paramanandas besøk, sommeren 1998. Begge fotos: BP.

Guru Purnima ble feiret på Shantibu denne gangen, og alle hilser Paramananda ærbødig på indisk vis først, for deretter å få en varm omfavnelse fra ham. Stein Farstad, med kone Eva og datter Live, besøkte også denne dagen. Paramananda besøkte ellers ofte deres hjem på Tynset. Stein er helt essensiell som språkkonsulent ved utgivelsen av denne boka. Alle fire, mindre fotos: BP.

Stort foto nederst: Paramananda ute på tunet på Shantibu. Fotograf ukjent.

Over: Den ferdige hytta til Paramananda på Shantibu, med egen port. Foto: BP.

Over og øverst venstre: Paramananda på den nye verandaen på Shantibu, sommeren 1998. Begge fotos: BP.

Ruggero fra Italia på Shantibu, sommeren 1998.
Foto: BP.

En hyggelig passiar på trappa på Shantibu, sommeren 1998, viser tydelig den uformelle og avslappede atmosfæren som rådde. Fra venstre: Tripti Ma, Stein, Brunella, Bjørn og Paramananda. Fotograf ukjent.

Shantibu i Alvdal fungerer nå som en ashram og dørene er åpne for å treffe Swami Paramananda. Alle som kommer, bidrar frivillig med midler til fellesskapet for å dekke utgifter til mat og andre omkostninger. I tillegg yter de som får personlig veiledning en selvbestemt pengesum som går til dekning av utgiftene til Paramanandas reise og opphold i Norge. Det er naturligvis også mulig å gi en gave til Paramananda Mission i India. Swami Paramananda blir å treffe på Shantibu ut juli måned, samt de to siste ukene i august. I september blir han å treffe her i helgene fram til og med søndag 20. Helgene i august og september blir møtene kun i kurssammenheng. På de neste to sidene i Tronfjellposten følger opplysninger om disse kursene, kalt «Art of Life / Art of Living», med diverse kursdetaljer og reisebeskrivelse, etc.

Denne gangen når Paramananda snakket til oss alle på sin uforlignelige måte, hendte det ofte at jeg kunne bli helt statisk og fikk store problemer med å utføre mine plikter som vert. Samtidig ønsket jeg heller ikke at noen skulle oppdage hva som skjedde med meg. Det kunne derfor oppstå vanskelige situasjoner, men det er et faktum at all min energi i disse tilfellene av seg selv ble dratt opp til hodet, og jeg klarte ikke å bevege kroppen eller å si et eneste ord. Hvis det skjedde utpå kvelden eller om natta da vi hadde *satsanga*, gikk det helt greit, og ingen ville oppdage noe som helst. Men hvis det skjedde på dagtid var det verre. Spesielt husker jeg en gang vi satt ved matbordet midt på dagen og Paramananda snakket fantastisk om vedantafilosofien etter maten. Jeg hadde trukket benene opp på stolen og satt i *siddhasan*, og var fullstendig absorbert i hans tale til oss. Øynene var åpne og festet på Paramananda, men kroppsfølelsen var fullstendig fraværende. Da kom Knut Helge, som var en av vennene fra Os, og som ofte var med oss på Shantibu denne sommeren, plutselig bort til meg og tok et kraftig tak i den ene skulderen min med den store handa si, slik

kamerater pleier å gjøre. Han mente bare å være vennlig, men det virket omtrent som å få et kraftig elektrisk støt i kroppen, og jeg mistet nesten pusten. Men det gjorde at jeg ganske så raskt og brutalt kom tilbake til sanseverdenen igjen. Likevel fortsatte min absorpsjon kort tid etterpå, etter at vi alle hadde gått fra bordet og var spredd rundt omkring i stua, på verandaen og ute på tunet, og hele resten av dagen forløp mer eller mindre på denne måten.

De første tretten dagene i august reiste Paramananda igjen med fly med Kari Ada til hennes familie på Lyngseidet i Troms, men siste halvdel av måneden var han tilbake på Shantibu og holdt helgekurs i livskunst. Etter et av disse helgekursene trykket Østlendingen (Elverum) en liten artikkel med bilde, som inkluderte Paramananda, som ble publisert mandag 24. august 1998 under tittelen «Lærerikt meditasjonskurs»:

I vår stressende hverdag er det viktig å kunne slappe helt av. Derfor deltar vi på meditasjonskurset 'Art of living', sier Anne Svinnung Eggset og Olov Grøtting fra Alvdal.

– Det er ikke noe mystisk over meditasjon og yoga. Meditasjon er en effektiv måte å bli kjent med sitt eget sinn. Alle kan lære å meditere, mener Bjørn Pettersen. I helga inviterte Stiftelsen Tronfjell Fredsuniversitet og initiativtaker Bjørn Pettersen til meditasjonsseminar på 'Shantibu' (fredsbu) ved foten av Tronfjell. Som tidligere år, er den svært anerkjente inderen Swami Paramananda lærer. Årets kurs, 'Art of living', legger hovedvekten på praktiske øvelser i Yoga og meditasjon.

– Helgekursene er på det praktiske planet. Meditasjon er en svært individuell prosess som ikke kan tilegnes gjennom skrifter, informerer Pettersen. Anne Svinnung Eggset og Olov Grøtting fra Alvdal forteller at kurset har vært svært lærerikt.

– Å kunne lære å slappe helt av og føle ro i hele kroppen burde være av interesse for de fleste. Vi føler at vi har fått et visst innblikk i grunnleggende meditasjonsteknikker etter helgas kurs, sier Eggset og Grøtting. Kurset 'Art of living' vil arrangeres hver helg fram til medio september.

Dette var andre gangen en norsk avis skrev om Paramananda, etter at VG som tidligere omtalt hadde en reportasje i 1995. Men det var bare Arbeidets Rett på Røros som lagde et intervju med ham, og dette er temmelig sikkert det eneste avisintervju som i det hele tatt finnes med Paramananda. I India unngikk han bevisst alle media, og han hadde til og med unnlatt å svare på en brevforespørsel fra Steven Spielberg i Hollywood om å lage en film om hans liv. Dette fortalte han meg selv en gang, men når denne henvendelsen kom, eller hvordan Spielberg hadde fått kjennskap til Paramananda, vet jeg ikke. Jeg tror heller ikke det finnes noen avisintervjuer med ham i England eller Tyskland eller Italia, eller noen andre europeiske land hvor han har oppholdt seg. De avisene som skrev her i Norge, hadde også kommet tilfeldig på eget initiativ. Arbeidets Rett skrev onsdag 2. september 1998 følgende under tittelen «Liten mann med store fredstanker»:

Tronsvangen: Han ruver ikke i terrenget, men har høye tanker. Og han er en stor inspirator i arbeidet med å realisere fredsuniversitetet på Flat-Tron. I sommer har folk fra 10 ulike nasjoner strømmet til 'Shantibu' i Tronsvanglia for å møte en indisk munk ved navn Swami Paramananda. De fleste har kommet for å få svar på åndelige spørsmål, lære meditasjon og få personlig veiledning. Men den indiske filosofen er også en sentral brikke i arbeidet med å realisere Tronfjell Fredsuniversitet. Han møtte Bjørn Pettersen,

Kari Ada Dille Giæver på Shantibu sommeren 1998. Et fantastisk selvoppofrende menneske som var helt uunnværlig på Shantibu når Paramananda var der, og det ble mye folk og matlaging. Alltid blid og rede til å gi en håndrekning, med et behagelig og uselvvisk vesen som aldri ønsket å gjøre noe ut av seg, men trivdes best i kulissene. Her sitter hun og spiser for seg selv som sistemann, etter at alle gjester og andre er blitt servert og har spist seg mette. Ære være Kari Ada! Fotograf ukjent.

lederen for Stiftelsen Tronfjell Fredsuniversitet, første gang i 1983 da Pettersen besøkte Swami Paramanandas velferdssenter i Bengal.

I 1989 kom han til Alvdal for første gang og ble gjort kjent med planene for fredsuniversitetet. Senere har han fungert som inspirator for alle som ønsker å realisere Swami Sri Ananda Acharyas (Barals) planer om et fredsuniversitet på Flat-Tron.

- Jeg har egentlig ikke så mye med planene å gjøre. Jeg fortalte Bjørn at det var riktig å satse på dette. Og Tron er en naturlig plass å bygge et slikt universitet på.

- Hvorfor det?

- Fjellet representerer noe som er stabilt, sterkt og uendelig. Her kan mennesker søke total avslappelse og sinnsro uten å bli forstyrret av støy og kvardagens mekaniske jag. Sammen med sjø og skog gir fjellet en spesiell harmoni, understreker Swami Paramananda.

- Men det har vært litt motstand mot planene?

- Jeg forstår at folk er redde, men det kommer ikke klart fram hva de er redde for. Det er da ikke et kjøpesenter vi skal bygge. Vi ønsker på ingen måte å ødelegge naturen på Tron.

Swami Paramananda mener at tida er absolutt moden for et fredsuniversitet, som ikke blir et universitet i ordets tradisjonelle betydning.

- Vi lever i en hektisk verden der stadig flere rammes av mental sjukdom. Behovet for å lære kroppsspråk, lese sinnet og kjenne seg selv blir stadig større. Det er tørsten etter slik kunnskap som vil trekke mennesker i alle aldre til et fredsuniversitet.

- Og så vil vi oppleve en fredligere verden?

- Fred er en individuell opplevelse som hverken kan kjøpes eller selges. Fred betyr harmoni. Vi må først ha fred med oss sjøl før vi kan få fred i verden.

(Resten av avisartikkelen er en direkte avskrivning av Tronfjellposten, som gjengitt ovenfor).

Budskap og forutsigelser

De to første ukene i september hjalp Paramananda til i Kari Adas klinikk på Os, men kom til Shantibu i helgene og holdt kurs, og fra den 15. i denne måneden var han fast på Shantibu igjen.

Som alltid de siste tre gangene Paramananda hadde kommet til Shantibu, var det mye folk og program omkring ham, og jeg innså hvor utrolig heldig jeg hadde vært som i lange perioder hadde kunnet ha ham helt for meg selv under hans første opphold her i 1989-90. Denne gangen, som i 1993 og i 1995, var det bare unntaksvis innimellom at jeg fikk anledning til å være litt alene med ham. Ved en slik anledning fortalte han meg at da han sist vinter var i Syd-India, oppsøkte han et berømt sted hvor det sies at alle menneskers horoskoper er oppbevart. Dette stedet hadde jeg selv både hørt om og lest om tidligere:

Jeg dro til Syd-India for å se horoskopet mitt som var skrevet på et gammelt palmeblad. Alt var fullstendig i samsvar med mitt liv – veldig nøyaktig slik som alt har hendt med meg i dette livet. Du var også der i mitt horoskop. Du vil dra til Nord-Amerika og tale om åndelighet – om ren vedanta. Nord-Amerika er ditt område. Der vil det være folk som vil hjelpe med Fredsuniversitetet.

Jeg mintes da en gang noen år tidligere, da en eller annen hadde spurt ham om han ikke ville dra til Amerika, hvorpå han tankefullt svarte at han ennå ikke hadde bestemt seg i forhold til Amerika. Men det ble aldri til at han selv reiste dit i dette livet.

Ved en annen slik anledning hvor det var bare oss to og han snakket om meg, kom han med en artig liten kommentar som ble en bekreftelse på noe jeg allerede intuitivt visste:

Slik som du har kommet hit til Shantibu for å forske på Anandacharya i dette livet, slik vil du også i ditt neste liv komme hit igjen for å forske på Bjørn!

Han spurte meg også en gang om jeg visste hvor gammel jeg ville bli i dette livet. Jeg visste at jeg hadde blitt 64,5 år i mitt forrige liv, og tegn på kroppen min tilsa at jeg ville nå omtrent samme alder i dette livet, så jeg svarte at jeg ville komme til å leve akkurat like lenge som i mitt forrige liv. Da svarte han straks:

Nei, ikke helt det samme. Du vil bli litt eldre, et sted

mellom 65 og 70 år gammel, og du vil dø ved en ulykke. Ikke akkurat 'ulykke', men du vil ikke dø en naturlig død. Ditt liv vil bare bli mer og mer travelt, og først ved slutten av ditt liv vil du oppnå anerkjennelse.

I tilbakeblikk var det i det hele tatt tydelig at Paramananda visste at han snart ville forlate sin fysiske kropp og at han derfor ga sine siste budskap og instruksjoner til oss. For eksempel var det ikke noe mer snakk om at han ønsket å gjøre *kayakalpa* lenger. Det hadde også blitt klart før han kom at det ikke ville la seg gjøre for ham å få et års oppholdstillatelse i Norge, som han altså ville trenge for å gjøre *kayakalpa* her.

En annen ting var at han snakket om neste gang vi alle ville møtes igjen. Det vil bli når en komet som nå er oppdaget å være på kollisjonskurs med Jorda, nærmer seg faretruende en gang om over to hundre års tid. Så vidt jeg husker tror jeg han sa i år to tusen to hundre og tjue-årene, men dette skal jeg ikke si sikkert, siden jeg alltid har vært veldig dårlig til å huske tall. «Da vil vår oppgave bli å forsøke å forhindre denne kollisjonen», sa han.

Ellers fortalte han oss også ved en anledning direkte om sin egen død. Han sa at i løpet av hele sitt liv hadde han bare opplevd det som vi kaller 'drøm', tre ganger, og han fortalte alle disse tre drømmene. Men jeg husker bare den siste som omhandlet hans død. Han sa at han hadde sett sin egen død og hvordan enorme folkemengder kom til Banagram i forbindelse med likbrenningen. Han hadde sett hvordan de skrek og gråt og var helt fra seg, mens han selv sto skjult et sted på avstand og betraktet det hele og bare lo av alt sammen.

Om arbeidet med Fredsuniversitetet sa han at innen år 2002 burde vi ha fått satt spaden i jorda. Altså at planleggingsarbeidet måtte være ferdig, og at vi måtte komme konkret i gang med det rent praktiske. Som alltid ønsket han en rask utvikling. Problemet var bare at det i prinsippet ikke sto på oss, men på kommunen. Da vi startet opp prosjektet i 1993, fikk vi av kommunens administrative og politiske ledelse en muntlig lovnad om at kommunens planarbeid skulle være ferdig i 1995, siden eksisterende plan da ville være ti år gammel og således foreldet. Men alt vi satt igjen med ved utgangen av 1995, var et kommunestyrevedtak fra 12. oktober om at våre planer skulle innlemmes i kommuneplanene når disse en gang ble utarbeidet. Det skulle gå hele ti år fra da og til kommunens arealplan ble påbegynt, og det tok fire år å gjøre den ferdig – riktignok da med planene for Fredsuniversitetet på Flattron godt bakt inn, og vi snakker da om år 2009. Det viser at det var umulig for oss komme videre i alle disse årene, med mindre vi hadde hatt noen hundre millioner å slå i bordet med, kanskje. Men det hadde vi altså ikke, slik at det ble nærmest en gåte hvorfor Para-

mananda sa det på den måten. Så snart han hadde uttalt disse ordene sommeren 1998, visste jeg at det ville bli umulig, men jeg sa ingenting.

Imidlertid, da det store «kommunetoget» først kom i gang på foråret i 2005, gikk samarbeidet med dem som på skinner i mange år, og ble kronet med en enstemmig vedtatt privat reguleringsplan for Tronfjell Fredsuniversitet på Flattron, i 1300 meters høyde på Tron, i kommunestyret den 26. april 2012, drøye syv år etter at det konkrete samarbeidet med kommunen startet og nøyaktig ti år senere enn det Paramananda hadde snakket om. Og så etter det blir den neste store utfordringen å få kjøpt tomt fra de lokale grunneierne. Ellers vet vi at Sri Ananda i 1922 sa til Einar Beer (ifølge Beers personlige notater) at Fredsuniversitetet ville komme «om en hundre års tid», slik at dette har vært vår rettesnor i de senere årene. Uansett er Fredsuniversitetet som en stor elefant i forhold til ei lita mus: Det er en stor kropp hvor svangerskap, barndom og aktivt voksenliv, samt hjerteslag og åndedrett generelt, tar forholdsvis lang tid, men tyngden og den totale levetiden blir desto større og lengre! I motsetning til hos mus og mindre dyr hvor utviklingen er forholdsvis rask, men levetiden bare veldig kort!

I forbindelse med kursavslutningene ble det ofte til at Tripti Ma lagde bløtkake og serverte kursdeltakerne. Bløtkake var noe av det beste Paramananda visste, og da Tripti Ma serverte, ba han henne om å utporsjonere et passende stykke til ham fordi han, som han sa med et stort smil og unnskyldende uttrykk i øynene, ikke klarte å styre seg selv når det gjaldt norsk bløtkake! Men det var en annen side også ved dette, og det var at Paramananda hadde fått sukkersyke to år tidligere (hans mor hadde også diabetes 2, så det var arvelig betinget hos ham). Han regulerte dette helt fint selv gjennom kostholdet og brukte aldri noen medisiner, men Tripti Ma var derfor blitt streng med ham når det gjaldt søtsaker. Hun klarte imidlertid ikke å la være å gi ham et lite stykke bløtkake. Til det var betydningen av hennes navn altfor sterk i henne: 'Tripti' kommer fra sanskrit *tripta* og betyr 'hun som gir tilfredsstillelse'! En gang uttrykte Paramananda litt harme overfor meg angående noe Tripti Ma hadde gjort som han ikke likte, men kort tid etterpå la han armen kjærlig rundt henne og sa til Kari Ada og meg som sto ved siden av at: «Tripti Ma er en engel!» En annen gang denne siste sommeren på Shantibu, når vi fire en sjelden gang var alene der, sto Paramananda og snakket med Kari Ada og Tripti Ma på kjøkkenet, mens jeg satt i stua og leste avisa. Jeg fulgte ikke med på hva de snakket

Paramananda på verandaen til hytta si, som han fikk brukt bare denne sommeren.
Nederst til høyre, også sammen med Tripti Ma og Kari Ada.
I alle årene etter at Paramananda forlot sin kropp sent på året i 1999, har Tripti Ma bebodd hytta.
Alle fire fotos: BP.

om, men plutselig hørte jeg Paramananda si: «Jeg kan gjøre hva som helst for Bjørn». Slik uendelig kjærlighet han hadde til oss!

Paramanandas aller siste budskap til meg før han reiste fra Shantibu var dette:

Bjørn, det er ingenting å gjøre. Bare sørg for at du dør bevisst.

Med det forsto jeg straks at det ikke var noe mer *sadhana* for meg i dette livet. Jeg forsto det også filosofisk – at det ikke er noen ting å gjøre så lenge man identifiserer seg med Atman. At jeg må være fullt bevisst i dødsøyeblikket, er en selvfølge for meg, og alt annet er utenkelig. Vi sto ute på gårdsplassen alene sammen da han plutselig sa det, og det var det eneste han sa.

Det var rundt denne tiden at Paramananda fortalte meg om en stor konflikt og krig som jeg forsto ville komme i nær fremtid. Han sa at ting ville bli verre før de kunne bli bedre. En stor verdensvid konflikt vil oppstå der hele verden vil bli delt opp i to store blokker som vil kjempe mot hverandre og hvor det vil bli brukt atombomber. Ikke som et stort altutslettende kjernefysisk smell, men som mindre, isolerte tilfeller på noen steder. Han snakket detaljert om de to blokkenes natur og om hvem som ville delta hvor, men dette er ikke stedet for å gå nærmere inn på disse tingene. Det kommer til å bli Tredje Verdenskrig, og det vil forandre alt – såpass mye at etterpå vil folk fra hele verden komme sammen og lage en verdensregjering, hvor det vil være altruistiske mennesker som kan tenke og føle for alle. Og så vil det bli tusen år med åndelig kultur i verden.

Den 21. september forlot vi Shantibu med bil, bare han og jeg sammen, og kjørte den samme veien over Follidal, Rondane og Venabygdshjellet, som han hadde kommet ni år tidligere da han kom første gangen. Umiddelbart før vi satte oss i bilen, så han kjærlig på meg og sa at aldri før i sitt liv hadde han hatt et slikt fint år som det året i 1989-90 da han bodde på Shantibu! Jeg hadde aldri forventet å høre noe slikt fra ham, som han uttrykte nesten litt emosjonelt, og det rørte meg dypt. Det føltes virkelig dypt tilfredsstillende at han hadde hatt slikt et godt opphold på Shantibu, og at jeg i det hele tatt hadde fått den unike muligheten til å tjene ham direkte.

Siden bilen min bare var registrert for to personer, måtte Tripti Ma og Kari Ada ta toget og komme etter til Knud på Ljan. Vi ble på Ljan i fire dager, og hver dag var det folk som kom for å treffe Paramananda. Britt, Johnnys nye venninne som hadde egen fiskefabrikk, kom og hadde med seg 15 kilo med hjemmelagde fiskekaker, som Paramananda ville ha med seg til alle sine foreldreløse barn i

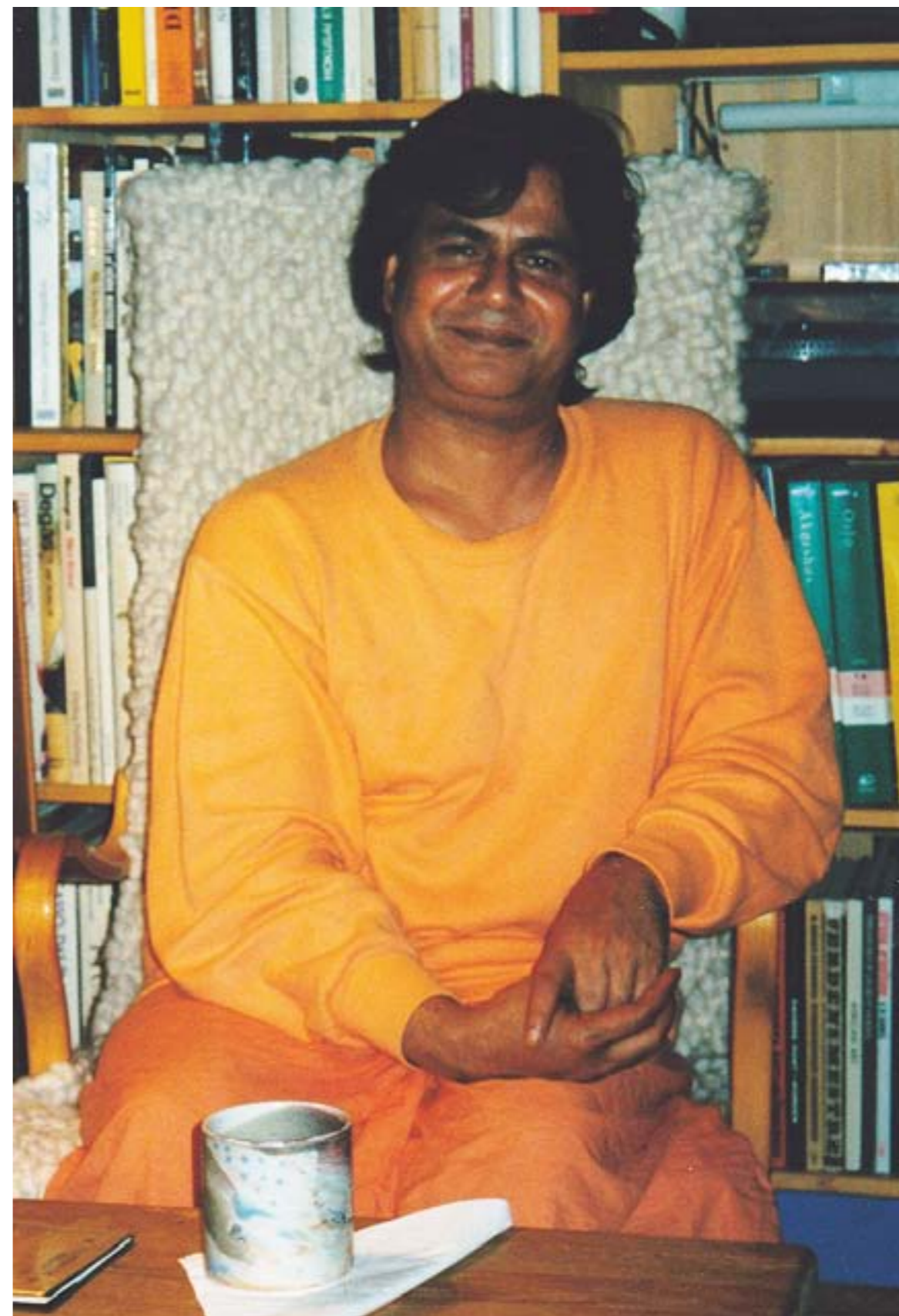
Banagram! Det ble en hel stor ryggsekk full, som han ville bære selv – med et stort smil. Den siste dagen var huset helt fullt av folk, og Knud tok det siste bildet av Paramananda i Norge, som mange av oss synes er det aller beste bildet som finnes av ham – så fantastisk fullt av velsignelse. Tidlig neste morgen, den 26. september, tok vi alle farvel med Paramananda, som fløy til Kalkutta via Amsterdam. Han visste at det var den siste gangen vi omfavnet hverandre, og han holdt oss alle ekstra godt og lenge, men det var ingen av oss andre som tenkte på det da, til tross for alt han hadde sagt og hintet om i den retningen i løpet av de tre månedene han hadde vært her denne gangen. Det var bare i ettertid at vi ble klare over det.

Etter at Paramananda hadde reist tilbake til India, var det en ting som plaget meg veldig, og det var at jeg hadde tatt ham i å lyve for meg. Løgnen fremsto første gangen på Shantibu i 1989, og ble innrømmet av Paramananda nå siste gangen i 1998, også på Shantibu. Saken var at han løy til meg for å dekke over noe han ikke ville at jeg skulle vite om ham, men etter hvert ble det så mange hendelser med ham om dette at han forsto at jeg skjønnte alt, og da kom innrømmelsen. At de tingene som hendte var slik de var, var helt greit for meg. Og hvis han hadde sagt det som det var fra begynnelsen, ville jeg ikke ha hatt noen vanskeligheter med å akseptere det. Hvis det var en eneste person blant alle våre venner som ville ha forstått ham og akseptert ham med akkurat dette, så var det nettopp meg. Så derfor virket det så meningsløst at han skulle behøve å lyve om dette for meg. Og selv var jeg kjent for å være en sannferdig person som alltid snakket sant, så løgn var ikke akseptabelt – spesielt ikke fra ham – selv om det bare var en uskyldig «hvit løgn» som antagelig bare hadde fremkommet for å skåne meg. Sannferdighet hadde vært veldig viktig for meg gjennom hele livet, og jeg klarte ikke å takle det hvis mine nære venner løy til meg. Derfor ble jeg faktisk ganske mentalt nedslått på grunn av dette den påfølgende vinteren etter at han hadde reist, men uten at jeg uttrykte noen ting om det, hverken til ham selv eller til noen andre.

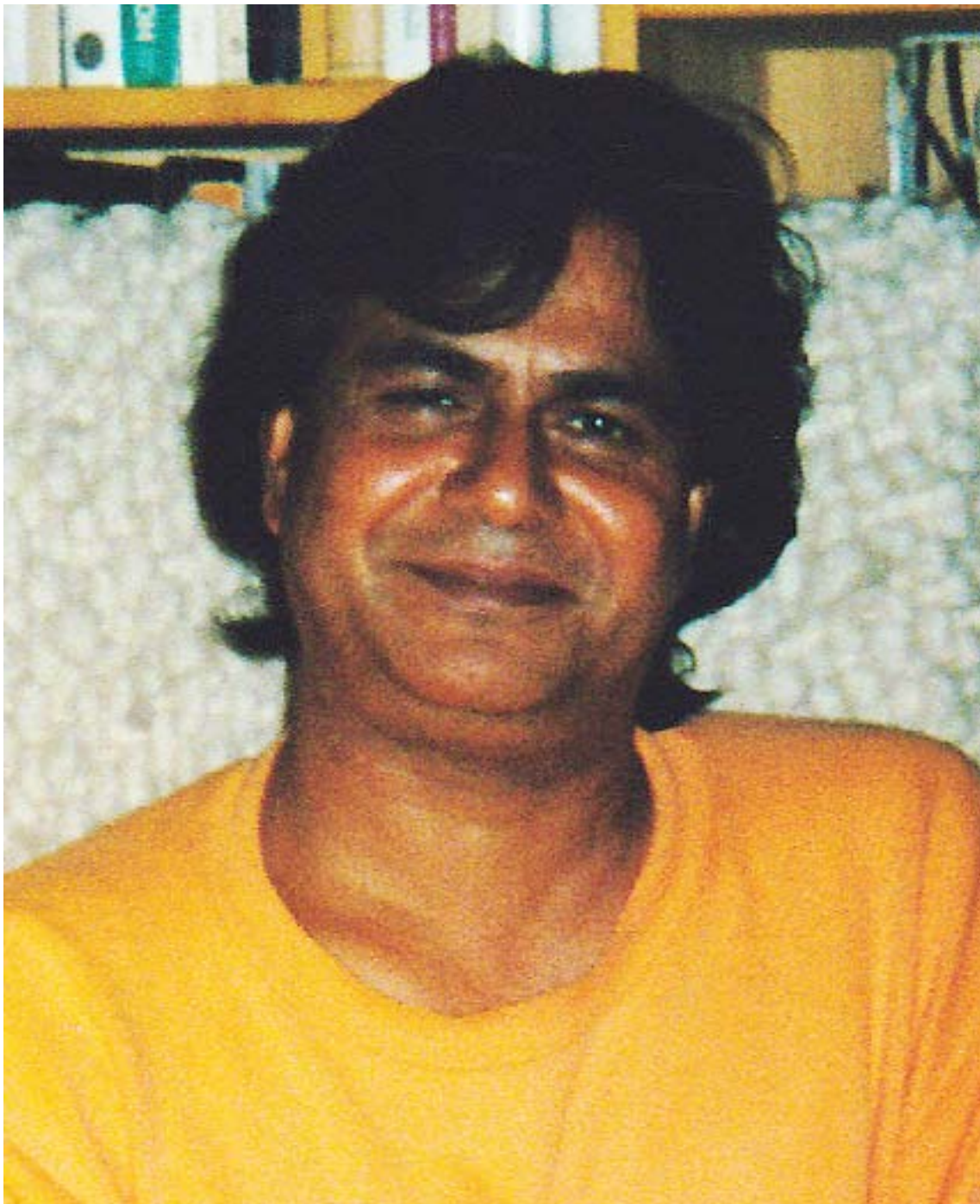
Men som alltid følte han meg og visste alt om mitt velbefinnende. Så da våren kom, i begynnelsen av april året etter, fikk jeg en fantastisk vakker, liten kalender med illustrasjoner av asiatiske fugler fra ham. Vedlagt fulgte et kort brev hvor han for det meste bare var opptatt av å høre hvordan jeg likte kalenderen. Det kom så uventet, og selv om dette var en «midt-i-blinken-gave» å gi til meg, var det handlingen bak som berørte meg mest, og den traff meg midt i hjerterota. Det var jo faktisk bare slik en liten og forholdsvis uanselig ting, men jeg ble spontant så inderlig rørt av hans omtanke og vilje til å gjøre det godt igjen, at jeg der og da i gledesrus tilga ham alt! Jeg satte meg sporenstreks ned og skrev et takkebrev til ham, og sa at han virkelig hadde truffet et mykt punkt i mitt hjerte. Det hele var en stor lettelse!

Senere tenkte jeg at det alltid var en dypere grunn med alt Paramananda gjorde i forhold til oss, slik at han sikkert hadde hatt en hensikt med denne løgnen og at alt var til mitt eget beste, og kanskje var det nettopp det at jeg skulle lære å takle en venns løgn til meg og tilgi,

uavhengig av alt annet? Enda senere ble jeg klar over at det mest sannsynlig dreide seg om en misforståelse fra min side, og at Paramananda godt kunne si det han sa til meg i 1989 uten at det ville ha vært en grov løgn, slik jeg altså etterhvert trodde.

*Det aller siste bildet av Paramananda i Norge!
Og et av de aller fineste bildene som er tatt av ham. Her hos Knud på Ljan utenfor Oslo, september 1998.
Foto: Knud Larsen.*

*Utsnitt fra foregående bilde, og det samme som er på forsiden av denne utgaven.
Foto: Knud Larsen.*

ORDLISTE (forenklet)

kayakalpa – yogisk vitenskap som fornyer og utvider den fysiske kroppens livssyklus.

sadhana – ‘som leder rett mot målet’; en persons åndelige sannhetssøken (som innbefatter personlig forpliktelse og øvelse); den samlede bestrebelse – fysisk, emosjonelt og åndelig – for å realisere livets høyeste mål.

satsanga – ‘samling om sannhet’; en populær samværsform med spørsmål og svar, mellom guru og disipler eller åndelig overhode og publikum.

siddhasan – ‘mestersittestilling’; en av de fire mest brukte sittestillingene i klassisk yoga.

tripta – tilfredsstillelse.

Fortsettelse følger i neste nummer neste uke.